

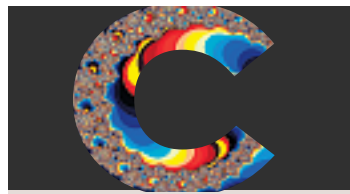
Genieten van de schoonheid van vergeeld vloeipapier

Modeontwerper Jan Taminiau gaat voor zijn ontwerpen terug naar de essentie door vragen te stellen

Yvonne van der Heijden
Tilburg

Op zijn eerste eigen show toonde modeontwerper Jan Taminiau (31) deze zomer in Parijs vergeelde mangeldoeken en verbleekte strandstoelen als haute couture. 'Ik gebruik heel graag verkleuring. Het is een onderdeel van hoe ik naar het leven kijk. Ik wil ouderdom betitelen en vertalen naar mezelf. Wat is ouderdom? Wat gebeurt er als je ouder wordt? Dat vraagstuk zit in deze materialen verweven. Er ligt een laag van de tijd overheen. Ze hebben een leven achter de rug.'

Een eerdere collectie was samengesteld uit jurken, jassen en broeken gemaakt van oude, juten postzakken. Niet meteen een stof om te associëren met mode op de catwalk. Voor Taminiau is het een voor de hand liggende keuze. 'Zo'n postzak is door het leven getekend. Postbodes hebben ermee gesleept. Op een gat is een pleister geplakt. Het is geworden als het leven zelf. Voor mij gaat het bij een mooi ontwerp niet zozeer om glanzend materiaal, maar veel meer om de combinatie van iets wat ge-

**Het grote
creativiteits-
onderzoek**

leefd heeft en iets dat nog moet beginnen te leven.'

Zijn gevoel voor de schoonheid van gebruikte materialen is volgens Taminiau terug te voeren op zijn familiegeschiedenis van antiquairs. 'Bij mijn oma op zolder stonden kratten met mooie dingen die waren verpakt in vergeeld vloeipapier. Verpakking waarin iets heel kostbaars zit. Dat heeft met een vorm van esthetiek te maken. Ik probeer dat te verwerken in de materialen die ik gebruik.' Op diezelfde zolder is zijn interesse gewekt voor kostuumgeschiedenis. 'Ik ben daar vaak weggedroomd boven oude platen van

adelijke vrouwen. Details van die kleding uit vervlogen tijden verwerk ik in mijn silhouetten. Voordat ik naar de kunstacademie ging, heb ik een opleiding gevolgd aan de Europees school voor Antiquairs in Antwerpen. Daar komt het romantische en nostalgische in mijn ontwerpen vandaan.'

Jan Taminiau wist van jongs af aan dat hij later 'iets in scheppende zin' wilde doen. Hij maakte hoeden, tassen en schoenen, maar speelde ook tijdschriftuitgever. Op de verkleedzolder kleedde hij zijn zus en maakte modereportages. 'Onlangs zag ik nog oude foto's van mijn zus gekleed in een lange jurk van mama met een korset van kippen gaas en een oud laken om zich heen gedrapeerd. Toen realiseerde ik me dat ik altijd al serieus bezig ben geweest met mode. Het zat er al heel jong in.'

De collecties van de Tilburgse ontwerper ontstaan door vragen te stellen. 'Als je creatief bezig wilt zijn, moet je vermeende waarheden in twijfel trekken. Ik ga graag terug naar de basis van iets. Ik weef heel veel zelf en dus wil ik weten hoe een weefgetouw werkt, wat borduren is, hoe kralen worden ge-

maakt. Pas als ik dat weet, kan ik eigenheid toevoegen. Ik ga een gesprek aan met het materiaal en met het weefgetouw. Het biedt steeds weer de opening tot een nieuwe wereld voor mezelf. Het inspireert me.'

Als voorbeeld noemt hij zijn laatste creaties die hij heeft gewonnen in samenwerking met het Nederlands Textielmuseum. 'Het gaat mij om het spel van actie en reactie van het leven. Ik wilde dat in één keer een hele jurk uit het weefgetouw zou komen die mijn verhaal verteld. Mijn liefde voor het silhouet van de vrouw, haar fragiliteit die ik zie, moesten erin tot uitdrukking komen. Ik wil altijd zelf onderzoeken of zo iets mogelijk is en zal een 'nee' niet accepteren tot ik het zelf ervaren heb. Het bleek mogelijk in één keer een jurk te weven. Dat was de uitkomst van de gesprekken.'

Een ontwerper moet twee keer per jaar een collectie van vaak meer dan 25 outfits bedenken. Taminiau heeft die routine nodig om zijn creativiteit te prikkelen en zijn ontwerpen daadwerkelijk te maken. 'Elke vraag die je in het schepingsproces stelt, brengt een nieu-

we vraag naar voren. Onderzoek is nooit af. Mode is ideaal voor mij. Je moet twee keer per jaar met je billen bloot. Dit was ik een halfjaar terug, dit ben ik nu. Een autonoom kunstenaar kan jaren met een ding bezig zijn. Ik zou nooit tot een conclusie komen.'

Taminiau gaat na de presentatie van zijn collectie vrijwel onmiddellijk aan de slag voor de show van een halfjaar later. Daarvoor moet hij "soms" een drempel over. 'Voor de volgende stap moet je iets achterlaten wat je vertrouwd is. Je zoekt een onvertrouwd moment op dat onrust creëert in je lichaam. Eerst loop ik veel rond. Dan ga ik materialen pakken en knippen. Op die manier vertaal ik de onrust door iets te doen en dan kom ik vanzelf tot een silhouet.'

.....
Doet u mee aan ons onderzoek naar creativiteit? Ga dan naar: www.creativiteitsonderzoek.com

Dit is het twaalfde artikel in een serie rond het grote creativiteitsonderzoek. De voorgaande verschenen op 6, 13, 20, 27 juli, 3, 10 en 17, 21, 24, 31 augustus en 7 september.

Jan Taminiau houdt van verkleuring.

Foto: Peter Strelitski

